

Turcsány Péter

SALVATORE!

„A csavargókat olykor
hagyni kell, hadd vánszorogjanak hóban-fagyban,
táborhelyükön ne hunyorogjon izzó parázs...”

Salvatore Quasimodo

Sorsod gyűjtőzsinórja még a szív
belső parancsaival összeköt,
tehetsz-e róla, gyutacsaival,
mondd, ha ellenfeled indítja el
a robbanást?! Élünk még a humanitás
innenső partjain, de Salvatore,
támadó és megtámadott, ma ismét
csak együtt veszünk el fortyogó üstben,
mit a Háborúság démona tett föl
izzani e létvégi alkonyatban.

Körülüljük, mint a vacsorán Jézust
a tanítványai – de tehetetlenül.

Családunk asztalán is átforr, átüt
az izzás fájdalmas lehelete.

Elhagyatottságunkban, Isten, még ma is
Káinok átka forr és megfogon,
és bezárul a néma magány
betokosodott horizontján.

Ez lenne hát az utolsó szó,
Salvatore, poéták vándora,
Isten útjának ne tégy keresztbe;

de én, most, csak neked súgom füledbe,
ki mindig elindulsz és mindig értünk,
üres falakon csattan valahány miértünk,

e földi pokolból ki sem kilábol,
ha görcseinket mi magunk
nem oldjuk ki a pusztulásból!

(Pomáz, 2015. Pünkösdjén)

Tempevölgy, 2015/3.